

νει τὰ πράγματα έτσι επιπόλαια, δημοσιογραφικά να ποῦμε, ὅσο καλοσυνεϊδῆτος κι ἂν εἶναι. Ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἡμερησίας» παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ γράμμα αὐτοῦ τοῦ κ. Σάκη, δῆλωσε πὺς δέχεται στὸ φύλλο του διάφορες γνώμες, ἀφοῦ τόνισε τὴ μεγάλη σημασία τοῦ ζητήματός.

Ἐννοεῖται πὺς δὲν ἀρνήσανε τὴν εὐκαιρία οἱ διάφοροι δασκλοποτισμένοι, νὰ θρῶνε μὲ τὰ σκουριασμένους ντουφέκια καὶ νὰ χτυπήσουν τὸν Ἀγῶνα. Μὰ αὐτοὺς ποίους τους ἀκούει; Τὸν περισσότερο θόρυβο κάμανε κείνοι πὺς βλέπουνε κάτι, πὺς βλέπουνε τὸν μπαμποῦλα τῆς καθαρεύουσας νὰ κάθεται σὰ βραχνὰς στὰ στήθια μιᾶς Ἑλλάδας, μὰ πὺς δὲν ξεκαθαρίσανε μέσα τους πέρα πέρα τὴ σημασία τοῦ Ἀγῶνα, καὶ σταματοῦνε στὸ τί εἶναι, κι' ὄχι στὸ τί πρέπει. Αὐτοὶ εἶπαν πὺς ὁ Ψυχάρης εἶναι φαντικός, πὺς ἐμεῖς θέλουμε νὰ ἀναγκάσουμε τὴ γλώσσα ν' ἀκολουθήσῃ ὀρισμένους κανόνες, πὺς ἔχουμε ὑπερβολὴς καὶ τὰ τέτοια πὺς τᾶχουνε χάψει ἀπὸ μερικοὺς πατριώτες αἱ τῆς Ἀθήνας. Δὲ διαβάσανε, δὲ σκεφτήκανε, δὲ συλλογιστήκανε τὸ ζήτημα μὲ τὰ σωστά τους. Αὐτὸ εἶπε κι ὁ Ψυχάρης στὸ γράμμα του πὺς ἐστειλε στὴν «Ἡμερησία» μας, καὶ πὺς παράστηκε καὶ στὸ «Νουμᾶ». (1) κ. Θεατὴς εἶταν ἕνας ἀπ' αὐτούς. ὅσο κι ἂν δῆλωσε πὺς ἀγαπᾷ τὴ δημοτικὴ.

Ὅμως τὸ γράμμα πὺς τύπωσε στὴν «Ἡμερησίαν», μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ διευθυντῆ τοῦ «Νουμᾶ» λέγοντας πὺς τᾶχα τοῦ ἐστειλε ὁ Ταγκόπουλος, μὲ τίς διάφορες ἀνοστονοστιμάδες καὶ τοὺς λογιᾶς λογιᾶς χωρατάδες, στάθηκε νομιζοῦμε ἀπὸ μέρος τοῦ κ. Θεατῆ σὰ μιὰ μεγάλη μουσικάδα. Γιατὶ βέβαια μπορεῖς ὅ,τι θέλεις νὰ γράφῃς γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀτοπο πρᾶμα ὅμως νὰν τοὺς βρῇς τὴν ὑπογραφή τους ἀπὸ γράμματα πὺς δὲ γράφανε καὶ δὲ σκεφτήκανε νὰ στέλνουνε τοῦ κ. Θεατῆ. Οἱ περσότεροι βέβαια τὸ καταλάβαινε πὺς εἶτανε ψεύτικο, μὰ τί νὰ κάμῃς μὲ τοὺς χάχρηδες πὺς τὰ πιστεύουνε καὶ τὰ χάρτουνε ὅλα;

Μὰ κείνος πὺς πνίγηκε σὲ θάλασσα βραδεία, πὺς ὁ ἴδιος τὴ δημιουργήσῃ, εἶταν ὁ σοφὸς κ. Χαμουδόπουλος, ἀνὴρ τοῦ τρανοῦ καθαρευσμένου Χαμουδόπουλου, τοῦ ἄλλοτε διερμηνεῖ τῆς Τουρκικῆς Πρεσβείας τῆς Ἀθήνας. Καὶ βέβαια γιὰ νὰ γράψῃ τέτοια πράγματα, ἀλήθεια κείνος πὺς πολλοὶ εἶπαν, πὺς εἶτανε καὶ καλὰ βαλμένος ἀπὸ τὸ θεῖό του. Χτύπησε τὸ «Νουμᾶ», χτύπησε τὰ βαρβαροπαζάρα τοῦ «Νουμᾶ», εἶπε πὺς ἐμεῖς θέλουμε νὰ μὴν ἀναγνωρίζουμε κανόνες στὴ γλώσσα κ.λ.π. Τὶ ὠραία πὺς ὅλοι συζητᾶνε γιὰ μᾶς! Ὁ ἕνας λέει, θέλουνε νὰ καμουν τὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ νὰ κουλουθᾷ ὀρισμένους κανόνες. Πρᾶμα φοβερό! Ἐρχεται ὁ ἄλλος καὶ λέει: Δὲ θέλουνε νὰ ἀναγνωρίσουνε κανόνες στὴ γλώσσα. Πρᾶμα πρωτάκουστο! Κ' ἔρχεται ἀπ' αὐτοῦ ὅλους αὐτοὺς, μὲ τὴν ἐπιστήμη, μὲ τὴν Ἀλήθεια, μὲ τὸ σοφία, ὁ Ψυχάρης καὶ τοὺς δείχνει τὸ δρόμο, τοὺς δείχνει ποῖα εἶναι ἡ δουλειά, καὶ πὺς πρέπει νὰ τὴν καταπιαστοῦνε ὅσοι ἀληθινὰ νοιώσανε τὴ μεγάλη σημασία πὺς ἔχει τὸ Ζήτημα. Μὰ οἱ κ. Χαμουδόπουλοι δὲ χαμπαρίζουνε τὰ τέτοια. Χτύпанε τοὺς νέους, τὸν κ. Σ. Ἀναστασιάδη, ἕνα παιδί, καὶ καμὰρι μας γιὰ τοῦτο, πὺς ξετίναξε στὸ «Νουμᾶ» τὸν περίφημο Κλαίοντα Παγκυβῆ, Κεῖ λένε πὺς ἡ μάνα του εἶναι θιασώτισσα τοῦ Μιστριώτη, καὶ γιὰ τοῦτο αὐτὸς δὲν ἔβαλε τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα ἀπὸ φόβο! Πρέπει «Νουμᾶ» μου, διπλὸ καμὰρι μας κι αὐτὸ νὰν τῶχουμε, τὰ παιδιὰ νὰ βλέπουνε καλλίτερα ἀπὸ τοὺς παλιούς, καὶ νὰ ξεφεύγουνε ἀπ' τὰ χνάρια τους. Κ' ὅσο κι ἂν σὲ λέει ὁ κ. Χαμουδόπουλος πὺς εἶσαι ἀκόλουφ τῇ σφικί, κι ὅσο κι ἂν χτυπᾷ τὸν

Ψυχάρη, τόσο τὸν ἑαυτὸ του κατηγορεῖ, κ' ἐμεῖς ἐδῶ πὺς δὲν εἶμαστε δὲ καὶ λίγοι, γελάμε γελάμε, βλέποντας πὺς καταντᾶνε οἱ ἀδιάβαστοι κ' οἱ ἀνήξεροι, σὰ μιᾶνε γιὰ φανατισμοὺς καὶ γιὰ ὑπερβολές. Ἀχ! Νουμᾶ μου, νὰ τονιστῇ, νὰ τονιστῇ πρέπει μιὰ γιὰ πάντα τοῦτο: **Μόνον γιὰ τοὺς ἀνίδεους ὁ Ψυχάρης εἶναι σκληριά.** Ὅσοι βλέπουνε, ποιοὶ δουλεύουνε γύρω ἀπὸ τὸν Ψυχάρη, καὶ πλάττῃ ἀπὸ τὸν Ψυχάρη, ρωτᾶνε: ὅλοι αὐτοὶ πὺς φωνάζουνε γιὰ ὑπερβολές, τί κάμανε στὴ νέα φιλολογία; Τί δώσανε στὸ ἔθνος;

Συῶρη, Ἀπριλίου τοῦ 1907.

Μὲ ἀγάπη

ΣΜΥΡΝΙΟΣ

Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜΗ

ΑΚΑΜΑΤΗΣ - ΑΚΑΜΑΝΤΟΣ

Φίλατε «Νουμᾶ»,

Ἐκεῖ κοντὰ στὸ Θητεῖο, στὴ συνοικία τῆς Ἀγίας Μαρίας, βρισκότανε ἱσμε τὰ προχθὲς μιὰ «ὁδὸς Δουζένη» — πρὸς δόξα καὶ τιμὴ τοῦ μπακάλη τῆς γειτονιάς πὺς μοναχὸς του τὴ βάπτισε έτσι. Ἀπὸ προχθὲς ἡ ὁδὸς αὕτη ἔγινε «ὁδὸς Ἀκάμαντος». Τόσο πολὺ τῶνισαν τὸ ἀρχαῖο ὄνομα οἱ γειτόνοι, ὥστε τὸ πήρανε γιὰ βρισιὰ καὶ λένε πὺς ὁ κατημένος ὁ μπακάλης τοῦ ὁ Δουζένη δὲν εἶναι καθόλου Ἀκαμάτης ἀλλὰ πολὺ δραστήριος ἄνθρωπος, καὶ δὲν ἔπρεπε ἡ Δημοτικὴ ἀρχὴ νὰ τὸν ἀδικήσῃ τόσο.

ὁ φίλος σου

ΑΡΧΑΙΟΦΥΛΑΚΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἡ «Ἀκρόπολη» τῆς Τρίτης, γράφοντας γιὰ τὸν ποιητὴ τοῦ «Ἡμερῶν», πικρατεῖ «ἂν εἶναι εὐτυχῶς καθαριστὴς» δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι. Ἀλλὰ δὲν εἶναι οὔτε Ψυχριστὴς, ἐνῷ ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι.

— Σ' αὐτὸ συμφωνοῦμε. Ὁ Καζιτζῆκης (Κίρκης Νιρδαμῆς) μποροῦσε νὰναι Ψυχριστὴς καὶ τότε δὲ θάγραφε «Ἐκτείνω τὰ χέρια μου», καὶ «στὴ πῶσι» καὶ «τὴ ψυχῇ», ἀφοῦ κανεὶς δὲν ἐκτείνει τὰ χέρια του οὔτε τρώει τὸ ν' ἔστανε κουδεντιάζει γιὰ τὴν πώση καὶ γιὰ τὴν ψυχῇ.

— Ἡ «Ἐστία» τῆς Δευτέρας μᾶς ἀναγγέλει πὺς ἴσως γράφῃ γιὰ τὴν «Ἡγησώ». Ἰῶσαι πρέπει νὰ δουλέψῃ κανεὶς γιὰ νὰν τῆξῃ αὐτὸ τὸ βαρυσήμαντο ἴσως τῆς «Ἐστίας»!

— Σ' ἕνα μικρὸ τόμο τῆς «Παγκόσμιας Βιβλιοθήκης» τῆς Λειψίας τυπωθήκανε ἑξὶ δηγήματα τοῦ Καρκαδίστα, μεταφρασμένα στὰ Γερμανικὰ ἀπὸ τὸν κ. Karl Dieterich.

— Στὸ μικρὸ πρόλογο τοῦ βιβλίου, ἀναλυστικὸς ὁ κ. Dieterich τὸ ἔργο τοῦ Καρκαδίστα, τὸ χωρίζει σὲ τρία στάδια: σὲ πρῶτο (τὸ ρωμαντικὸ), σὲ δεύτερο (τὸ ρεαλιστικὸ) καὶ σὲ τρίτο, τὸ τωρινὸ (τὸ σατυρικὸ). Τὰ δηγήματα πὺς μεταφράζει εἶναι παρμένα κι ἀπὸ τὰ τρία στάδια.

— Ὁ κ. Dieterich λέει: πὺς ὁ Καρκαδίστας στὸ «Ἑλληνικὸ δῆγμα» ἔχει τὴν ἴδια θέση πὺς: Σέρβους ὁ Λαζαρίδης.

— Στὸ «Νέο Ἄστυ» τῆς Τρίτης ὁ φίλος τοῦ Ἐνὸπουλος βρῆκε πάλι εὐκαιρία νὰ πειράξῃ τοὺς δημοτικιστάδες. Ἀφορμὴ τοῦδωσε τὸ ποικιλήγηρο τοῦ Φωτιάδη καὶ τὸ «κυρία Κέντρο» πὺς βρίσκεται σ' αὐτό. Γίπατ' ἄλλο δὲν τοῦκαμε ἀντύπωση. Πάλι καλὸ.

— Μᾶς ἐτέλληκε τὸ ἀκόλουθο βραδερὸπάζαρο ἀπὸ τοὺς «Καιροῦς» τῆς Τρίτης (σελ. 4 στήλ. 4): «Περιγραφομένης τὸ περιττοφῶν ἐκπυροκρότησιν ἡμέρας».

— Παρκαζοῦμε τοὺς φίλους νὰ μὴ μᾶς στέλνουνε τέτια βαρβαροπαζάρα, γιατί ἡ ὀνομαστικὴ ἀπόλυτη κατάντησε πιά, καὶ μάλιστα στὴς φημερίδες μας, σωστὴ σύνταξη κι ὄχι σολοικισμὸς τῆς καθαρεύουσας.

— Τὸ τρίτο καὶ τελευταῖο ἄρθρο τοῦ Παλαμά γιὰ τὸ «ἐθνικὸ ἔπος κτλ.» θὰ δημοσιευτῇ στὸ φύλλο τῆς ἑλλης Κυριακῆς.

— Ἡ «Ἀκρόπολη» τῆς Τετάρτης, (σελ. 1, στήλ. 7) δημοσιεύει τὰ ἀκόλουθα: «Εἰς τὸ χθισινόν μας περὶ τοῦ ἡμετέρου Χ. Ἀνδρεάδη καὶ «Νουμᾶ» λαχωνικὸν ἔγινεν ἕνα

τυπογραφικὸ λάθος. Ἀντὶ τοῦ ἐγγράφῃ ἴσως. Τὸ ἐπανορθώνομεν διὰ νὰ μὴ δώσωμεν ἀφορμὴ εἰς σοφιστεῖς. Ὁ «Νουμᾶς» δηλ. τὸν θῆκε: Ἀνδρεάδη καὶ δὲν τὸν ἀναγνωρίζει ὡς «Ἀνδρεάδη».

— Αὐτὸ τὸ λάθος οὔτε τὸ προτίξαμε. Πῶς νὰ ὀητε δὲ μὴς ποιοὶ μεταχειρίζονται σοφιστεῖς, ξεντυπώνομε ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ» τῆς περασμένης Κυριακῆς: (σελ. 8, στήλ. 3, στὸ «Χωρὶς Γραμματόσημο») τὸ χωρὶς πὺς γράψαμε γιὰ τὸν Ἀνδρεάδη: «Τὸ ἔθρο πὺς τυπώθηκε στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Τετάρτης γιὰ τὸ Μακροσῆ, γραμμένο φυσικὰ στὴν ὑπερκαθαρεύουσα, εἶχε ὑπογραφῇ Ἀνδρεάδης, καὶ δὲν μπορεῖ νὰναι τοῦ ἀρχιγερναδίου τῆς δημοτικῆς Ἀνδρεάδης. Τὸ εἶπαμε τόσες φορὲς, πὺς ἄλλο πρόσωπο (μπορεῖ κι ἄλλη ψυχῇ) ὁ Χ. Ἀνδρεάδης: κ. ἄλλο πρόσωπο ὁ Χ. Ἀνδρεάδης. Ἐμεῖς ξέρομε τὸ δεύτερο κι αὐτὸς εἶναι φίλος μας. Τὴν πρῶτη οὔτε τὸν γνωρίζομεν.

— Ὁ Ἀνδρεάδης ὅταν τὸ διάβασε τὸ χωρὶς αὐτὸ, τὴν περασμένη Παρασκευὴ βρῆδε, στὸ γραφεῖο μας, βοηθώντας στὸ διπλωμα τοῦ φύλλου, λιγώθηκε τὰ γέλια. Ἡ «Ἀκρόπολη» ὁμῶς. Τί φταίμε μῆς;

— Ὁ ποιητὴς τοῦ «Ἡμερῶν» δὲν πῆρε τίς χίλιες δραχμὲς τοῦ βιβλίου: κ. ὅμως δὲ διαμαρτυροῦνται. Τὸ ἐναντίο, γράφοντας τὴν Τετάρτη στὴν «Ἀκρόπολη» γιὰ τὴν «Ἡγησώ» ἕνα γενναῖο κι ἡμεῖς φορογράφημα, εἶπε πὺς σὺπεροχα ἔρριξε ὁ κ. Λάμπρος τὸ γέντι: σὲ δασκίλικα μοῦτρα, δηλ. ἔκαψε τὴν ἑκδοσὴ, φυσικὰ καὶ τὴν ἀπόρραση, τοῦ εἰσηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου.

— Ὁ Πολ. Δημοκρατικὸς ἢ Κουρούπης σὲ παρόμοια περίσταση ἄλλοτε στὸ Λατάνιο, χωρὶς νὰ βραβεύετ' οὐσιαστικὰ τὸ ὄραμα τοῦ ὅπως βραβεύτηκε τὸ «Ἡμερῶν», ἔκαψε ἀγωγὴ κατὰ τῆς ὑπερτοῦς καὶ ζητοῦσε τίς χίλιες δραχμὲς, γιατί ὁ εἰσηγητὴς εἶπε πὺς τὸ ὄραμα τοῦ χωρὶς νᾶναι καλὸ καὶ νᾶξῃ νὰ βραβεῖται εἶταν καλύτερο ἀπ' ὅσα σταλθῆκανε στὸ διαγωνισμὸ.

— Συγκρίνατε τοὺς δυὸ: νὰ μᾶς συμπαθεῖ ὁ Καζιτζῆκης γιὰ τὴ σύγκρισή! καὶ πετε μὲς ποῖος εἶναι ὁ ἀληθινὸς ποιητὴς.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀλεξανδρῶ, Σὺ στείλαμε τὰ φύλλα 240—244 καὶ τὸ 189. Τὸ φύλλο σὺ στέλνεται ταχτικὰ κι ἀπορῶμε πὺς δὲν τὸ λαβαίνεις. Ἡ ἀξία τους 1 καὶ 40.—κ. Λάμπη Μόσχο. Ὅμοιο τὸ ἐπιγράμμα σου καὶ τὸ δημοσιεύομεν.

Τέλλα δὲν ἐδίδαμε ἀκόμα νὰν τὰ διαβάσωμε. (ἔχρησ' κ' ἡ σειρά τους.—κ. Ν. Χανι. Τὸ λάβαμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Παρ. Στὴς ἀνοήσιες τοῦ «Messenger d' Athènes» γιὰ τὸν Ψυχάρη, ἴσως ἀπαντήσαμε ἀργότερα. ἂν καὶ εἶναι τόσο χοντρές οἱ ἀνοήσιες αὐτές πὺς δὲν ἀξίζουν ἀπάντησιν. Ὁ φραγκολεβεντίνος τοῦ Messenger βρῆκε πὺς κ. γλώσσα πὺς διδάσκει ὁ Ψυχάρης στὸ Παρίσι δὲν εἶναι Ἑλληνικὴ ἀλλὰ ἰδιωμα τοῦ Γαλλοῦ! Ἀνοήσις πὺς δὲν τὴν λέει πῶς οὔτε ὁ Μιστριώτης.—κ. Γ. Φωγῆ. Ἀλεξανδρῶ, Ἀδύνατο νὰ βρεθῇ τὸ βιβλίο πὺς μᾶς ζητᾷς. ἂν πτύχουμε κανεὶς θὰ σὺ τὸ στείλωμε — κ. Γεῶργ. Θὰ δημοσιευτῇ τὸ πρῶτο — Ἰδιῶτα. Τὰ λάβαμε καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Στ' ἄλλο φύλλο.—κ. Κ. Κωσταντ. Ἀλεξανδρῶ, ἰδιὰ δημοσιεύομεν. Στείλε λόγου σου καὶ μὴ σὲ νοιάζει. Ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γούτου» πουλιέται στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» 3 δραχμῆς.

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ Σακίτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Πουλιῇ), πουλιέται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ἕνα καὶ 1,25 φρ. γρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, ταχόλουθα βιβλίο: τοῦ ΨΥΧΑΡΗ «Τὸνιστὸν τοῦ Γιαννιῆ» — τοῦ ΠΑΛΛΗ «Ἡλῖος καὶ Φαγγαρί» — τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ὑπερκαθαρεύουσα» — τοῦ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρωμαντικῆς, Μαζώχτης καὶ Βουκολάκας» καὶ «Νησιώτικες Ἱστορίες» — τοῦ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ «Οἱ σκίε μου» — τοῦ Χ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ «Ὁ Μὲν Ἀλεξανδρῶ» — τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «τὸ Ἀνεχτήματο» (δράμα) — τοῦ ΠΑΠΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Θρησκεία καὶ Πατριδία» — τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ Παιδιὰ καὶ τὰ Κυνούρια» — τοῦ Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ μάστις» — τοῦ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ἐκτείνω τὰ χέρια μου» καὶ «Ὁ Ἀσώτατος βραμὰς» — τοῦ ΛΟΓΓΟΥ «Δάφνη καὶ Χλόη» (μεταφρ. Βουτιερῆ) — τοῦ ΕΥΡΥΠΛΗ «Ἡ Μυθία» (μεταφρ. Παργιῆ) — τοῦ ΣΟΦΟΚΛΗ «Ὁ Αἴας» (μεταφρ. Ζήσιμου Σίδερη).

Ἡ ΙΑΛΙΑ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλεξ. Παλλῆ δρ. 2 καὶ φρ. γρ. 2 1/2 γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ.

Ὁ ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ. Ἀλεξανδρῆς Παπαδόπουλου, γραμμένο, δρ. 1 1/2 καὶ φρ. γρ. 2 γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ.

Τοῦ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ «Ἰαμβοὶ καὶ Ἀνακτιστοί» — «Τρισεύγενη» — «Γράμματα» — «Ἀσάλευτ' Ζωή», 6 δρ. ἀντίς 12 πὺς πουλιέται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Γιὰ τίς ἐπαρτίδες 6,50 καὶ γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ 7 φρ. γρ. δίχως ἄλλο ἔσοδο γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

Τοῦ ΙΔΑ «Μαρτυροὶ καὶ ἡρώων αἵμα...» δρ. 2.